

[Inger Stilling Pedersen]

Hvis moderen til et barn ikke lever op til normer og krav, som andre mener er nødvendige for at få lov til at beholde sit barn, ja, så kan hun dårlig få lov til det.

Hvis forældre dør, så kan f. eks. bedsteforældrene ikke få lov til at tage sig af barnet, fordi de er for gamle.

Ved adoption lader vi også bestemmelserne være det afgørende; det er så dejlig nemt at være fri for at gå i dybden med en sag og virkelig se på, hvad der er barnets tarv. Mange af disse ting kan man daglig læse om i aviserne, det er ikke bare tomme påstande.

Vi trænger virkelig til at se på, om vi gør nok for at holde familien sammen. Intet barn må vokse op på en institution; det må være en menneskeret at vokse op i et hjem. Begrebet glemte børn må fjernes. Det kan ikke nytte noget, at vi siger, der er kun et mindre antal. Målet må være, at der ikke er et eneste glemmt barn.

Kristeligt folkeparti vil benytte børneåret til igen at understrege, at det er tvingende nødvendigt, at vi giver forældrene mulighed for at være sammen med deres børn. Her vil jeg gerne understrege, at jeg sagde mulighed, for vi kan ikke tvinge.

Der var nogle, der i den sidste debat, vi havde om de hjemmearbejdende, benyttede anledningen til at sige, at vi ville skrue tiden 100 år tilbage. Det havde jo intet med debatten at gøre, men var bare påstande. Det, vi ønsker, er at skabe mulighed, ligestilling. Det betyder, at målsætningen må laves om, at vi ikke ensidigt må tilgodese de udearbejdende forældre, at vi vil gøre det økonomisk muligt for barnet at have en mor eller far hjemme, at ingen små børn skal anbringes i heldagsinstitutioner.

Vi kan spørge: er det barnets tarv, der varetages i dag, på den måde vi har institutioner og driver det hele på? Børn bør kun undtagelsesvis tilbringe mere end 3-4 timer i en børnehave, og skal børnehaven være mere end et pasningssted, må forældrene have større indflydelse på, hvad der sker i børnehaven. Kristeligt folkeparti mener og har sagt indtil flere gange, at pengene i højere grad må følge børnene mod nu institutionerne. Vi taler så meget om, at det ikke skal være pasningssteder, men den politik, vi fører, lægger jo op til, at det bliver pasningssteder.

Jeg vil igen understrege, at det i første række er forældrenes ansvar at tage sig af

deres børn. Det betyder, at samfundet ikke skal overtage forælderrollen og bestemme, hvilke holdninger og meninger børn skal have. Vi kan jo se det f. eks. i relation til U 90.

Vi må modarbejde den tendens, som synes godt på vej til at blive en realitet; det er tvingende nødvendigt at skifte kurs og at give forældrene større mulighed for at være sammen med deres børn. Men hvad er så samfundets opgave og ansvar?

Kristeligt folkeparti mener, at vejen frem er at føre en mere familievenlig, en mere familiebevarende politik. Skal man hjælpe barnet, kan det ikke gøres isoleret. Vi må i højere grad indrette vort samfund, så der bliver plads til børnene. Der kunne nævnes mange ting. Her vil jeg gerne nævne planlægning, jeg tænker på planlægning af byer, af boliger osv. Der skal være udfoldelsesmuligheder for børn.

Og hvad med trafikken? Vi hørte statsministeren tale om trafikken, og socialministeren var også inde på det som noget meget vigtigt. Her vil jeg godt spørge: har vi gjort nok for at sikre børnene? Og jeg vil gerne komme med nogle konkrete forslag. Jeg mener, det er vigtigt, at alle kørende ved noget om, hvordan børn reagerer i trafikken. Jeg mener, det burde med i den teoretiske køreprøve.

Skolebusserne er nu blevet lidt bedre afmærket, men det kan blive bedre endnu. Jeg mener ganske enkelt, at det burde forbydes at overhale en skolebus, der er ved at sætte elever af. Skolevejene må gøres så sikre som muligt. Alt må sættes ind på at forebygge de meningsløse trafikdrab af børn, og her er det f. eks. også vigtigt, at der sikres flere cykelstier.

De handicappede børn mener vi har krav på en særlig omsorg. Det kan ikke være rigtigt, at de skal være kastebold mellem de forskellige offentlige instanser, som vi ser og hører om i disse dage, fordi de kommer i klemme mellem forskellig lovgivning og forskellige tidsrammer.

Jeg vil understrege, at også de handicappede børn har ret til at være i deres hjem, så vidt det overhovedet er muligt. Det må være samfundets opgave at sætte tilstrækkelige hjælpeforanstaltninger i gang. Det er bedre at forebygge end at helbrede, ja, det siger vi jo tit, men alligevel er det svært at skabe forståelse for, at vi utvivlsomt kunne spare pen-